

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Min Svanesang (1837)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Min Svanesang (1837)", i Blicher, Steen Steensen: *Digte og Noveller*, udg. af Johs. Nørvig og Carl S. Petersen , 1946, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich02tom-shoot-workid55685/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte og Noveller

MIN SVANESANG

(1837).

Digtet i en langvarig og som dødelig anset Sygdom.

Længe er det siden jeg var ung.
Haaret graaner, Gangen vorder tung.
Vaar og Sommer ere længst forbi.
Vinterklædt er Resten af min Sti.

Hjertet taber stedse Lyst paa Lyst —
Som sit visne Løv et Træ i Høst —
Længsel efter Længsel slumrer ind,
Alt som Glædens Roser paa min Kind.

Jordens Skjønhed falmer Dag for Dag,
Solens Glands blier meer og mere svag.
Blomsten hænger uden Skjær og Duft.
Maanen sygner i sin Taageluft.

Alting ældes — Hvad da ældes? Nej!
Det er ikke Verden; det er Jeg,
Jordens Liv gjenfødes Aar for Aar —
Jordens Herre har kun engang Vaar.

Herren lægge skal sin Herskerstav.
Liden Blomst fremspirer paa hans Grav,
Barnligt smilende til Himlen seer —
Han derunder er kun Støv og Leer.

Stakkels Konge! Og det er nu saa:
Land og Rige Du forlade maac:
Paa din Kiste sidste Vældesglands
Sees en Krone eller Laurbærkrands.

Ja, saa er det. — Sol staaer dybt i Vest.
Som en Gravsang lyder Natteblæst.
Alt fornemmer jeg hiin kolde Haand,
Hvor den stille læser Baand paa Baand.

Løs dem, milde Engel! løs dem hver,
Som har fængslet mig til dette Her!
Løs mig selv af faldefærdigt Huus!
Lad det synke saa i eget Gruus!

Jag mig Livets Sorger brat afsted!
Lad de gamle Glæder følge med!
Alle vige bort nu! — Alle? Nej!
Een ledsage mig paa nye Vej!

Kom Malvina! søde Datter Du!
Ræk din gamle Fader Harpen nu!
Længe hang den urørt, ej forglemt,
Sidstegang den til hans Barm bl'et klemt.

Tøver Du! Dit Blik har Frygt og Tvivl.
Skuf mig ikke med dit tvungne Smil!
Mørkt vel er mit Ansigt, koldt mit Bryst;
Men herindenfor er varmt og lyst.

Kys mig Engel — o! din Kind er vaad.
Til de mørke Timer spar din Graad!
Let om Hjertet maae Du lytte til
Svanesangen, jeg Dig sjunge vil.

See Malvina! det er atter Vaar:
Solen i sin Ungdomsglands fremgaaer:
Trindt omkring os toner Fuglesang:
Blomstersmykt er grønne Foraarsvang.

See Malvina! Jeg er ung igjen,
Dandser let paa Blomstergulvet hen:
Hjertet svulmer frit i glade Bryst,
Aabner trygt sig mod hver Foraarslyst.

Skjønne Foraar! Glædens rette Høst!
Purpurklædt som Morgensol i Øst,
Smiler til det gamle Barn paa ny:
Alderdommens skumle Skyer flye. —

Barnets Engle ere atter nær;
Straalende i Haabets Himmelskjær
Om mig som en Blomsterkrands de staae,
Milde Længslets Æolsharper slaae.

Hør Malvina! der er Een iblandt,
Den som først mit unge Hjerte vandt,
Som for alle og i alle dog
Stærkest mig og sødest til sig drog.

Ja! jeg kjender Dig, den samme nu,
Som da først Du trylled Sind og Hu.
Dig i første Ungdomsglands jeg seer —
Ak! men jeg er ej den samme meer.

Nej — Og dog, nu est Du mere Min,
End da fordum Du mig kaldte Din:
Ynglingshjertet var blandt Mange deelt;
Snart tilhører det Dig ene heelt.

Slaa da Harpen! ungdomstærk og varm.
Kryst din Fæstensgave til din Barm!
Du med den mig fæste sidste Gang!
Nu jeg sjunger vor Guldbryllupssang.

Fold nu dine Englevinger ud!
Kom og tag mig, Du mit Hjertes Brud!
Himlen sine Brudeblus har tændt:
Snart til Festen nu din Brudgom hent!

Brudeskamlen, som jeg knæler paa,
Jorden, synker. Højt i Æthren blaa
Did til alle mine Længslers Hjem
Før mig, Himmelbrud! af Mørket frem!

Tag, Malvina! Harpen hun mig gav!
Rør den, Datter! paa din Faders Grav!
Tag i Arv min bedste Glæde her!
Bedre vente den Forløste der.